

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 584/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. B., zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo/62/2012, 3 Sžo/49/2013 z 3. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2014 doručená sťažnosť E. B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo/62/2012, 3 Sžo/49/2013 z 3. decembra 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v súvislosti s jeho zadržaním príslušníkmi Policajného zboru 24. júna 2010 a 7. júla 2010 návrhom zo 4. augusta 2011 podľa § 62 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) domáhal obnovy konaní právoplatne ukončených rozhodnutiami Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odborom poriadkovej polície (ďalej len „KRPZ“) č. p.: KRP-PP-199-008/2010 zo 17. augusta 2010 a č. p.: KRP-PP-205-009/2010 z 23. augusta 2010 z dôvodu, že *„vo veci mojich údajných priestupkov konal Obvodný úrad Bratislava a rozhodnutím č. OBU-BA-OVVS3-2011/04484, 084485, 04384 Pr-1843, 1844, 1701/1-10-L.G./V19... sa preukázalo, že údajné nadávky policajtom nie sú priestupkom a to, že som neuposlúchol výzvu, sa nepreukázalo“*. KRPZ rozhodnutím č.: KRP-PP-475-014/2011 z 5. septembra 2011 návrh sťažovateľa zamietol po tom, ako *„preskúmal a vyhodnotením podkladov a všetkých skutočností zo zabezpečených spisových materiálov a podkladov, ktoré predložil účastník konania dospel k záveru, že... nevyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania a taktiež rozhodnutia oprávneného orgánu nezáviseli od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak“*. Odvolanie sťažovateľa Prezídium Policajného zboru, odbor poriadkovej polície (ďalej len „PPZ“) rozhodnutím č.: PPZ-OPP-1065/2011 z 31. októbra 2011 zamietlo a uvedené rozhodnutie KRPZ potvrdilo.

Následne aj Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 S/200/2011-43 žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti uvedeného rozhodnutia PPZ, zamietol. Vychádzal pritom (okrem iného) *„z premisy, že obnova konania je prípustná iba vo výnimočných prípadoch, ktoré sú taxatívne vymedzené Správnym poriadkom, pričom v danom prípade správne orgány riadne zistili*

skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona. Súd nezistil žiadne také vady, ktoré by mohli mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, pričom preskúmané rozhodnutia majú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku a nevykazujú ani žiadne formálne, či logické nedostatky. Napokon treba uviesť, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v jeho odvolaní vrátane tvrdenia žalobcu o predbežnej otázke a o tom, že výsledok konania správneho orgánu o priestupku podľa zákona o priestupkoch je dôvodom na obnovu konania vo veci zaistenia osoby podľa zákona o Policajnom zbore.“

Uznesením č. k. 2 S/200/2011-48 z 20. novembra 2012 krajský súd uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie v sume 35 €.

Po podaní odvolaní sťažovateľom najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžo/62/2012, 3 Sžo/49/2013 z 3. decembra 2013 obe rozhodnutia krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ odvolávajúc sa na judikatúru ústavného súdu, ktorú aj konkrétne cituje, v sťažnosti namieta, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu „absencie dostatočného odôvodnenia, arbitrárnosti rozhodnutia, formalistického prístupu pri rozhodovaní“. Sťažovateľovi „nebola povolená obnova konania... napriek tomu, že boli splnené podmienky určené správnym poriadkom a teda sťažovateľ mal právny nárok na obnovu konania“, pričom v ďalšom konaní „uviedol rozhodujúce skutočnosti a dôkazy, ktoré umožnili súdu rozhodnutia správneho orgánu preskúmať“.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo/62/2012, 3 Sžo/49/2013 z 3. decembra 2013 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, a aby sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo/62/2012, 3 Sžo/49/2013 z 3. decembra 2013.

1. Ústavný súd poznamenáva, že petit v spojení s odôvodnením sťažnosti (§ 20 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde) smerujú výlučne proti výroku, ktorým najvyšší súd v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 2 S/200/2011-43 z 24. októbra 2012 o zamietnutí sťažovateľovej žaloby. V súvislosti s týmto výrokom sťažovateľ najvyššiemu súdu vytýka nielen formalistický prístup pri rozhodovaní, ale aj absenciu „*dostatočného odôvodnenia*“ a arbitrárnosť ním vydaného rozhodnutia. Sťažovateľ je presvedčený, že „*mal právny nárok na obnovu konania*“.

Preskúmaním sťažnosti a k nej pripojených príloh ústavný súd zistil, že námietky sťažovateľa sú v zásade totožné s jeho argumentáciou uplatnenou už v konaniach pred všeobecnými súdmi, pričom na ich základe sa snaží o revíziu rozsudku najvyššieho súdu.

Keďže sťažovateľovi je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu práva na spravodlivý súdny proces, porušenie ktorého v sťažnosti namieta, nepovažoval v danom prípade za účelné túto duplicitne citovať.

Ústavný súd však opätovne pripomína, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ústavy, ktorého sa v spojení s čl. 51 ústavy možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, nie je povinnosť súdu, resp. orgánu verejnej moci, vyhovieť návrhu účastníka konania na obnovu konania (m. m. I. ÚS 84/97), ak nie sú splnené podmienky ustanovené príslušným procesným kódexom, v tomto prípade ustanoveniami § 62 a nasl. Správneho poriadku. Okrem toho nespokojnosť sťažovateľa s právnym posúdením vecí všeobecným súdom sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vydaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať

s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Pri predbežnom prerokovaní danej veci ústavný súd dospel k názoru, že sťažnosť sťažovateľa je práve takéhoto charakteru, pričom z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie právnych záverov najvyššieho súdu, ktorý prvostupňové rozhodnutie potvrdil po tom, ako „z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu,... s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožnil v celom rozsahu“ (pozri I. časť odôvodnenia tohto uznesenia). Najvyšší súd navyše poukázal na to, že obnova konania je mimoriadny spôsob preskúmania právoplatných rozhodnutí správnych orgánov, ktorý sa uplatní vtedy, ak v ukončenom správnom konaní nebol náležitým spôsobom zistený skutočný stav veci alebo ak nerešpektovanie procesných podmienok ustanovených zákonom vzbudzuje pochybnosti o objektivite konania. To znamená, že obnova konania slúži na dodatočnú elimináciu takých rozhodnutí, nezákonnosť ktorých je dôsledkom porušenia jednej z kľúčových zásad správneho konania – zásady materiálnej pravdy, podľa ktorej rozhodnutia správnych orgánov musia vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci § 3 ods. 4 Správneho poriadku. O taký prípad však podľa názoru najvyššieho súdu v danej veci nešlo, preto o odvolaní sťažovateľa rozhodol uvedeným spôsobom.

Na základe týchto skutočností ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd (ale ani krajský súd a správne orgány) neuprel sťažovateľovi možnosť domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom a postupom jeho práv pred ním, v jeho veci konal a včas rozhodol. Právne závery najvyššieho súdu sú ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené a súladné s požiadavkami ústavnej ochrany vyplývajúcej z právnej úpravy základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd o odvolaní sťažovateľa nerozhodol ani svojvoľne, pretože jeho závery vychádzajú z relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, Správneho poriadku, ako aj zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú

súvislosť medzi označenými právami a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Sťažnosť v časti týkajúcej sa porušenia práva sťažovateľa na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia jednej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti spočívajúcej v úplnej absencii odôvodnenia označeného práva v zmysle ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde (pozri napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, III. ÚS 168/2014 a iné).

3. Rovnako ani výrok napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie krajského súdu č. k. 2 S/200/2011-48 z 20. novembra 2012, nebol predmetom ústavnej kontroly vzhľadom na úplnú absenciu odôvodnenia vo vzťahu k jednotlivým právam uvedeným v petite sťažnosti v zmysle ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde; sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ústavný súd taktiež odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014